

Posudek oponenta k bakalářské práci Kateřiny Geberlové (Syndrom vyhoření mezi vyučujícími dětí se speciálními vzdělávacími potřebami)

Předkládaná bakalářská práce je tvořena celkem 142 stranami textu včetně seznamu literatury a příloh. Vlastní text práce co do rozsahu odpovídá nárokům kladeným na bakalářské práce (jedná se zhruba o 43 normostran).

Téma práce je aktuální a zajímavé. Autorka si klade za cíl „zjistit, do jaké míry zvyšuje přítomnost žáka s postižením pravděpodobnost rozvoje stresu a působí na vznik syndromu vyhoření“ u vyučujících. Autorka předpokládá, že mezi učiteli ze speciálních škol a ze škol běžného typu bude určitý rozdíl v tom, jaké situace považují za nejvíce stresující (učitelé běžných škol – přítomnost žáka s poruchou chování či poruchou autistického spektra, učitelé speciálních škol – těžší druhy postižení, progresivní diagnózy).

Práce se skládá z části teoretické a z části výzkumné, přičemž co do rozsahu ta první značně převyšuje druhou.

Po jazykové stránce je práce dobře zpracovaná, s výjimkou několika překlepů a drobných stylistických neobratností nelze autorce v této oblasti nic vytknout.

Témata v teoretické části jsou volena s rozmyslem, ale někdy možná až příliš odbíhají od ústředního tématu. Hlavním nedostatkem teoretické části je však podle mého názoru to, že se jen velmi málo jedná o komparaci zjištění nalezených v literatuře, spíše jde „učebnicový“ přehled. Nicméně z této části textu vyplývá, že se autorka v dané problematice orientuje. Relevantní teoretická zjištění, která bych očekávala již v teoretické části, jsou uvedena až v kapitole Cíl výzkumu (str. 35) a je jim věnován velmi malý prostor.

V rámci výzkumné části práce byly provedeny podrobné rozhovory s dvanácti vyučujícími. Autorka si dala práci jak s vedením rozhovorů, tak rovněž s následnými přepisy. Bohužel však získaná data, která jsou v příloze práce prezentována téměř na 80 stranách hustého textu, analyzuje jen velmi málo. Výsledky jsou uvedeny na 6 normostranách a jedná se spíše o jakési převyprávění některých zjištění. Diskuze pak není dlouhá ani jednu normostranu, přičemž diskuze s literaturou chybí zcela. V této části textu autorka popisuje, jakým způsobem se podařilo potvrdit stanovené předpoklady, respektive naznačuje jejich potvrzení. Domnívám se, že tomu tak není, nebo spíše že to nelze z dat, tak jak jsou prezentována, vyčíst. V celém textu je také málo pracováno s diskrepancí mezi pedagogy z jednotlivých typů škol. Nešťastné se mi zdá, že ani při prezentaci výzkumného souboru (kapitola 7) a ani v prezentaci výsledků se autorka příliš nevěnuje tomu, s jakým typem zdravotního postižení u dětí mají dotazovaní

učitelé zkušenost. Konkrétní zkušenosti vyučujících s těmito dětmi pak v prezentaci dat zcela chybí.

Práci k obhajobě doporučuji. Autorka by zde měla dovysvětlit, jakým způsobem došla ke svým závěrům a podrobněji popsat způsob analýzy (v textu je tato oblast velmi stručná).

V Praze dne 20.5. 2015

PhDr. Anna Páchová, Ph.D.